

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. ult. Utrùm reliquiæ sint adorabiles.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

fortiori quod non est nisi cum addito destruyente veram ac propriam rationem illius, quod esse dicitur. Vera autem & propria ratio latræ in eo consistit, quod sit cultus exhibitus rei propter se ad protestandam ei internam submissionem ac servitutem summam, illiusque summam, superioritatem recognoscendam propter summam ejus excellentiam; qualis cultus, ut dicit Nicæna Synodus loco citato, soli naturæ divinæ convenire potest.

Quæres 7. In quo Christiani, qui adorant imagines, differant à gentilibus, qui idola adorabant?

R. Discrimen esse multiplex: nam 1. imagines nostræ non sunt idola: idolum enim est, quod cum non sit Deus, ut Deus tamen colitur; sacras autem imagines non adoramus ut Deum, sed tantum, & quidem cultu solum respectivo, vel ut imagines Dei, quando Deum repræsentant, vel ut imagines B. Virginis, aut aliorum Sactorum, cum repræsentant B. Virginem, aut Sanctos alios.

2. Gentiles adorabant idola adoratione sapissime absoluta, eò quod putarent eis inesse aliquid divinum; nos verò sacras imagines adoramus, non propter ipsas, seu propter excellentiam eis intrinsicam; nullam enim in eis agnoscimus, propter quam sint cultu dignæ; sed propter excellentiam exemplarium quæ nobis repræsentant, & ut illas adorando, exemplaribus cultum debitum exhibeamus.

3. Gentiles adorabant idola, quæ repræsentabant personas cultu omni indignas, ut Jovem, Junonem, Mercurium, quibus tanquam diis supremum in idolis illis cultum exhibebant, sicque cultum soli Deo vero debitum ad indignissimas creaturas transferebant. Nos autem soli vero Deo cultum latræ propter increatam ejus excellentiam; & Sanctis, in cælo regnantibus cum Christo, cultum dulci tantum propter creatam excellentiam sanctitatis & gloriæ exhibemus.

4. Denique, Gentiles colebant Deum modò sub forma hominis, modò sub forma animalis, puta tauri, &c. putantes eum habere formam illam. Nos verò nullam Deo formam attribuiamus, & purum, ut reverà est, Spiritum credimus.

ARTICULUS ULTIMUS.

Utrum Reliquiæ sint adorabiles.

RESPONSIO.

Reliquiæ Christi & Sanctorum adorabiles sunt.

Prob. 1. Ex Conciliis & Patribus, apud Bellarminum, & alios. 2. Ex miraculis, quæ ad reliquias Sanctorum facta fuerunt, & referuntur ab Authoribus fide dignissimis, qualis est Augustinus. 3. Ex constanti & perpetua Ecclesiæ praxi & traditione, quæ relucet potissimum in honorifica reliquiarum translatione, variis temporibus facta; in honorifica asservatione reliquiarum sub altaribus, & in usu cereorum ac lampadum, quæ honoris causa ante reliquias accenduntur; cujus consuetudinis antiquitatem Bellarminus probat. 4. Denique, ratione: quia honestum est honorare Sanctos non solum in imaginibus, sed etiam & à fortiori in eorum reliquiis, quæ majorem ad illos habitudinem, & cum eis conjunctionem habent, quam imagines, quibus repræsentantur.

Obj. 1. Christus Luc. cap. 11. Judæos reprehendit, quod Prophetis sepulchra magnifica ædificarent. *R.* Christum eos reprehendere tantum, quia id faciebant per hypocrisis, & ut tantò securius ipsum Christum Prophetarum Principem persequerentur.

Obj. 2. Deus abscondit corpus Moysis. *R.* abscondisse, ne Judæi, qui ad idololatriam maximè proclives erant, Moysen tanquam Deum colerent, eique tanquam Deo sacrificarent, si norum haberent sepulchrum illius.

Obj. 3. Concilium Eliberitanum can. 34. quo ve-

rat, ne cerei interdiu ad sepulchra accendantur, quia spiritus Sanctorum inquirandi non sunt. *R.* Concilium prohibere, ne cerei accendantur ex superstitione gentilium, qui cereos accendebant ad evocandas defunctorum animas, quæ superstitione Sanctis maximè displicebat. Respondet Binius, hoc canone, Sanctorum nomine accipiendos esse fideles, quorum spiritus, dum orationis causa ad Ecclesiam adveniunt, inquietantur frequentia & cura immodica cereorum ardentium; & addit inferius, Concilium agere de Neophytis, qui more gentilium lucernas publicè accendebant, non verò de iis, qui lucernas accendebant ad cultum & gloriam Dei.

Obj. 4. S. Hieronymum, qui Vigilanti obijcienti idololatriam esse, cereos accendere coram reliquiis, respondet eos, qui hoc faciunt, zelum Dei habere, sed non secundum scientiam. Locus Hieronymi integer hic est in libro adversus Vigilantem: Cereos autem non clara luce accendimus, sicut frustra calumniamus; sed ut noctis tenebras hoc solatio temperemus, & vigilemus ad lumen, ne cæci tecum dormiamus in tenebris. Quod si aliqui, propter imperitiam & simplicitatem secularium hominum, vel certè religiosarum feminarum (de quibus verè possumus dicere, confiteor, zelum Dei habent, sed non secundum scientiam) hoc pro honore Martyrum faciunt, quid inde perdis?

R. 1. S. Hieronymum, primò non improbasse cultum reliquiarum, sed è contra pro illo pugnassee contra Vigilantem, ut patet ex epist. 53. contra hunc Hæresiaracham scripta, in qua sic loquitur S. Doctor: Honoramus autem reliquias Martyrum, ut eum, cujus sunt Martyres, adoremus. Honoramus servos, ut honor servorum redundet ad Dominum. Et inferius: Si non sunt honorande reliquie Martyrum, quomodo legimus: Pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum ejus? Si ossa mortuorum polluant contingentes, quomodo Eliseus mortuus mortuum suscitavit?

2. Loco, qui obijcitur, non improbare modum colendi reliquias, cereos coram illis accendendo, tamquam intrinsicè mahum & indecens, ut patet ex his verbis: Hoc pro honore Martyrum faciunt, quid inde perdis? sed solum non approbare, quia nondum satis usu receptus erat tunc temporis in Ecclesiâ, & quia tunc periculum erat, ne adhiberetur, aut adhiberi crederetur ex superstitione gentilium, qui ad evocandas, vel consolandas defunctorum animas cereos accendebant: unde ibidem eos, qui hunc colendi reliquias modum adhibent sine superstitione, dicit à Deo remuneratum iri. Quicumque, inquit, accendunt cereos (ex cultu scilicet religioso) secundum fidem suam habent mercedem, dicente Apostolo: Unusquisque in suo sensu abundet. Quibus postremis verbis significat id, quod nondum ipse probabat, ab aliis probati, scilicet quod reliquie honorarentur cereis accensis.

Obj. 5. Cultus reliquiarum falso cultui exponitur. *R.* hoc negando de reliquiis, quæ publicè in templis exponuntur: semper enim Ecclesiâ magnam adhibuit diligentiam, ne reliquie sine sufficienti examine & approbatione, fidelium venerationi exponerentur.

Obj. 6. Crux, in qua pependit Christus, spina, lancea & cætera Passionis instrumenta, potius execranda sunt, quam honoranda. *R.* neg. Nam ista omnia signa sunt Christi erga nos amoris, & triumphi ejus pignora, ex contactu sacratissimi Corporis ejus sanctificata, & consecrata, ejusque sacratissimo Sanguine perfusa. Aliud est de labijs Judæ, quibus Dominum osculatus est, & de manu, qua servus Principis sacerdotum percussit Dominum. Hæc enim & alia similia in æstimatione prudenti specialem quamdam habent indecentiam, propter quam adorari non possunt.

Obj. ultimo. Non potest dici quo cultu adorandæ sint reliquie. *R.* neg. Nam reliquie Christi adorandæ sunt cultu latræ respectivo, propter increatam Christi excellentiam: reliquie verò Sanctorum adorandæ sunt cultu respectivo dulci, propter excellentiam creatam sanctitatis & gloriæ, quam habent illorum animæ.

animæ in cælo. Hic autem cultus respectivus reliquiarum est simul ac indivisibiliter cultus absolutus illius, cujus sunt reliquiae, sicut supra dictum est de cultu respectivo imaginum.

Porro doctrina de imaginum & reliquiarum adoratione hæcenus tradita, applicari debet ad res alias sacras, ut sunt calices, aræ, templa, corporalia, & vestes sacræ: nam v. g. calicem adorare possumus propter excellentiam Christi, ad cujus cultum & sacrificium pertinet. 2. Ad Sanctissimum Nomen Jesu, & alia sacramenta: nam v. gr. si adorabilis est imago Christi, quia illum representat, cur non pariter adorari posset Nomen Jesu, quia significat Christum? Hinc nomini illi caput inclinamus, cum illud à nobis, aut ab aliis profertur, & scriptum osculamur. 3. Ad cruces, quæ figuram habent illius, in qua pependit & mortuus est Christus, quandiu figuram illam retinent, tandiu enim Christum crucifixum nobis representant, nec alium habent usum; quare tandiu propter Christum adorari possunt. Quod si figuram illam amittant, non sunt amplius adorabiles, quia nullam amplius rationem habent, propter quam adorentur. Aliud est de ea Cruce, in qua Christus pependit, quæ adorabilis est, etiam in particulas divisa. Ratio est, quia in particulis illis manet ratio, propter quam adorari possint, sanctificatio scilicet & consecratio illarum, ex contactu sacratissimi Corporis & Sanguinis Christi consecrata.

4. Ad species consecratas, sub quibus in sacramento Eucharistiæ Christus continetur. Sic autem adorari possunt per modum objecti distincti à Chri-

sto, propter cujus excellentiam adorantur, ut adorari possint, & re ipsa adorentur frequentius cum Christo per modum unius objecti, seu per modum unius compositi accidentalis, quod est Eucharistiæ sacramentum. Tunc autem una & eadem adoratio Christi & specierum, sub quibus Christus continetur, absoluta est respectu solius Christi, seu quæ terminatur ad Christum; respectiva verò tantum ac inferior respectu specierum; seu quæ terminatur ad species.

Quæres, utrùm imago, sicut adorari potest cum exemplari, ita possit cum illo orari?

R. Negativè. Ratio est, quia adoratio potest quidem terminari ad rem inanimatam; propter excellentiam exemplaris, cujus est representatio: at oratio terminari non potest, nisi ad suppositum intellectuale, quod præces percipere, & id, quod postulatur, concedere possit.

Quæres denique, utrùm Eucharistia adorari debeat sub conditione?

R. 1. In omni legitima adoratione Eucharistiæ requiri conditionem virtuales legitimæ consecrationis. Ratio est, quia ad legitimam Eucharistiæ adorationem requiritur, ut is, qui adorat, sit ita dispositus, ut si sciret ibi Christum non adesse, non adoraret contentum sub speciebus. Ad hoc autem adorans censetur esse sufficienter dispositus, eo ipso quod adorat, quia ibi Christum esse existimat. 2. Explicitam conditionem non esse apponendam; & si apponatur, aliquam indecentiam habere, nisi addit sufficiens causa dubitandi de valida consecratione. Ita Doctores communiter:

FINIS TOMI SECUNDI.

LIBRIS TOMI SECUNDI

